

The Holy See

PAPIN NAGOVOR UZ MOLITVU ANĐEO GOSPODNJI

Nedjelja, 11. prosinca 2022.

[\[Multimedia\]](#)

Draga braćo i sestre, ugodnu vam nedjelju želim!

Evandjelje ove treće nedjelje došašća govori nam o Ivanu Krstitelju koji, dok je bio u tamnici, šalje svoje učenike da pitaju Isusa: „Jesi li ti onaj koji ima doći ili drugoga da čekamo?“ (*Mt 11, 4*). Naime, slušajući o Isusovim djelima, Ivana obuzima sumnja je li On doista Mesija ili nije. Zamišljao je, naime, strogoga Mesiju koji bi, jednom kad dođe, moćnom mišicom izvršio pravdu kažnjavajući grešnike. Isus, međutim, ima riječi i geste suosjećanja prema svima, u središtu njegova djelovanja je milosrđe, po kojemu „slijepi progledaju, hromi hode, gubavi se čiste, gluhi čuju, mrtvi ustaju, siromasima se navješćuje evanđelje“ (r. 6). No, dobro nam je zaustaviti se na toj Krstiteljevoj krizi, jer ona može reći nešto važno i nama.

U tekstu se naglašava da je Ivan u tamnici, a to, osim što je fizičko mjesto, sugerira unutarnju situaciju koju on proživljava: u tamnici je mrak, ne postoji mogućnost da se vidi jasno i daleko. Krstitelj više nije kadar prepoznati Isusa kao očekivanog Mesiju. Obuzima ga sumnja, te šalje učenike da provjere: „Oдите vidjeti je li to Mesija ili ne“. Čudimo se da se to događa upravo Ivanu, koji je krstio Isusa na Jordanu i pokazao ga svojim učenicima kao Jaganjca Božjega (usp. *Iv 1, 29*). Ali to znači da i najveći vjernik prolazi kroz tunnel sumnje. I nije to nešto loše. Štoviše, to je ponekad prijeko potrebno za duhovni rast: pomaže nam shvatiti da je Bog uvijek veći nego što ga zamišljamo; djela koja on čini su, mjerena našim aršinom, iznenađujuća; njegovo djelovanje je drugačije, nadilazi naše potrebe i naša očekivanja; i stoga ga nikada ne smijemo prestati tražiti i obraćati se njegovom pravom licu. Jedan veliki teolog govorio je da Boga „trebamo iznova otkrivati u etapama... ponekad vjerujući da ga gubimo“ (H. DE LUBAC, *Sulle vie di Dio*, Milano 2008., 25). Tako i Krstitelj: u sumnji ga i dalje traži, propitkuje se o njemu, „raspravlja“ s njim i konačno ga otkriva. Ivan, kojeg je Isus nazvao najvećim između rođenih od žene (usp. *Mt 11, 11*), uči nas,

ukratko, da ne zatvaramo Boga u naše okvire. To je uvijek opasnost, napast: načiniti si boga po svojoj mjeri, boga koji će služiti nekoj svrsi. A Bog je nešto drugo.

Braćo i sestre, i mi se ponekad možemo naći u njegovoj situaciji, u unutarnjoj tamnici, nesposobni prepoznati Gospodinovu novost, kojeg možda držimo zatočenikom naše preuzetnosti da o njemu već mnogo znamo. Draga braćo i sestre, nikada se ne zna sve o Bogu, nikada! Možda u svojoj glavi imamo predodžbu moćnoga Boga koji čini što mu se sviđa, a ne Boga ponizne krotkosti, milosrđa i ljubavi, koji uvijek u svom djelovanju poštuje našu slobodu i naše izbore. Možda i nama dođe da mu kažemo: „Jesi li doista Ti, tako ponizan, Bog koji nas dolazi spasiti?“. A nešto slično može nam se dogoditi i s braćom: imamo svoje ideje, svoje predrasude i drugima prišivamo grube etikete, napose onima koji se osjećaju drugačijima od nas. Došašće je, dakle, *vrijeme u kojem nam valja učiniti zaokret u našim pogledima na život*, u kojem moramo dopustiti da nas zadivi veličina Božjeg milosrđa. Divljenje: Bog uvijek zadivljuje. (Vidjeli smo, maloprije u emisiji „A Sua immagine“, govorilo se o divljenju). Bog je onaj koji u tebi uvijek pobuđuje divljenje. Došašće je vrijeme u kojem, pripremajući jaslice za Djetesce Isusa, iznova učimo tko je naš Gospodin; vrijeme u kojem treba izaći iz određenih shema i predrasuda prema Bogu i braći; vrijeme kad, umjesto da razmišljamo o darovima za nas, možemo darovati riječi i geste utjehe onima koji su ranjeni, kao što je Isus učinio sa slijepima, gluhima i hromima.

Neka nas Majka Božje u ovim danima pripreme za Božić primi za ruku i pomogne nam da u malenosti Djeteta prepoznamo veličinu Boga koji dolazi.

Nakon Angelusa

Draga braćo i sestre!

U Barbaceni u Brazilu jučer je blaženom proglašena Isabel Cristina Mrad Campos. Ta djevojka je ubijena 1982. godine, u dobi od dvadeset godina, iz mržnje prema vjeri, jer je branila dostojanstvo žene i vrijednost čistoće. Neka njezin herojski primjer potakne osobito mlade na velikodušno svjedočenje vjere i prijanjanje uz evanđelje. Zaplješćimo novoj blaženici!

S bolom i zabrinutošću pratim vijesti koje dolaze iz Južnog Sudana o nasilnim sukobima do kojih je došlo proteklih dana. Molimo Gospodina za mir i pomirenje u tom narodu, da prestanu napadi i da se uvijek poštuje civile.

Danas je Svjetski dan planina koji nas poziva da prepoznamo važnost ovog prekrasnog dobra za život planeta i čovječanstva. Ovogodišnja tema – “Žene pomiču planine” – to je istina, žene pomiču planine! – podsjeća na ulogu žena u brizi za okoliš i očuvanju tradicijâ planinskog stanovništva. Od ljudi koji žive u planini učimo osjećaj zajedništva i zajedničkog hoda.

Pozdravljam sve vas koji ste došli iz Rima, iz Italije i iz mnogih dijelova svijeta. Osobito pozdravljam vjernike iz Barcelone, Valencije, Alicantea, Beiruta, Kaira, te Meksika i Poljske. Pozdravljam tanzanijsku katoličku zajednicu u Italiji; župne skupine iz Ternija, Panzano in Chiantija, Perugia, Nozza di Vestonea; zbor alpinistâ iz Rima; te predstavnike građana koji žive u najzagađenijim područjima Italije, nadajući se pravednom rješenju njihovih ozbiljnih problema i bolesti koje su posljedica tog zagađenog okoliša.

Srdačno pozdravljam zatvorenike zatvora „Due Palazzi“ u Padovi: od srca vas pozdravljam!

A sada blagoslivljam kipiće „Bambinelli“, to jest male kipiće Djeteta Isusa koje ste vi, draga djeco i mladi, donijeli ovdje i koje ćete, kad se vratite svojim kućama, staviti u jaslice. Pozivam vas na molitvu pred jaslicama kako bi Rođenje Gospodnje donijelo dašak mira djeci cijeloga svijeta, osobito onima koji su prisiljeni proživljavati strašne i mračne dane rata, ovog rata u Ukrajini koji uništava tolike živote, tolike živote i toliku djecu. Blagoslov kipića Isusa... [blagoslivlja ih].

Svima želim ugodnu nedjelju i sretan hod prema Isusovu Rođenju. Ne zaboravite, molim vas, moliti za mene. Dobar tek i doviđenja.